

svar for det Liv, der har været levet paa „Hebron“. Jeg kunde da ønske at faa at vide — og det har ogsaa Betydning for det kommende Udvalg at faa dette at vide —, om Ministeren og Ordføreren mene, at Fru Bransholm egner sig til Forstanderinde for en Opdragelsesanstalt.

Mølgaard-Nielsen: Det er vel, kan man sige, unyttigt at diskutere med det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe), men jeg føler mig alligevel opfordret til at sige et Par Ord i Anledning af, hvad han igen i Gaar fremdrog. Efter at Ministeren havde skildret de forfærdelige Forhold, hvorunder den stakkels Pige Veronika levede, og han havde henstillet til det ærede Medlem, om han dog ikke følte noget Ansvar derfor, forstod jeg det ærede Medlems Svar paa dette saaledes, at han mente, at i den Plads, som han havde friet Veronika for, havde hun det i Grunden lige saa ondt og strengt, og at der havde hun levet lige saa sørgeligt, som hun nu levede. Jeg mener, at dette var et trist Billede af et Hjem ude i den Kreds, jeg repræsenterer. Det ærede Medlem for Vindrup (A. Andersen) i hvis Kreds „Hebron“ ligger, tog sig ved Finanslovens første Behandling for at oplyse, hvilke Beskyldninger det ærede Medlem har rettet mod denne Kvinde derovre, og han citerede efter Hukommelsen et Brev, hvori hun gør Rede for den Fremfærd, som var vist imod hende. Der staar tillige i dette Brev, at hun altid før godt har kunnet have sine Tjenestefolk, og at det var kedeligt, som det havde føjet sig i Aar. I den Anledning skrev jeg til Læreren derovre, som jeg vidste havde været der i over 20 Aar, for det var jo dog rart at vide, hvordan den Kvinde i Grunden var. Han skriver: „Jeg har kendt Katrine Jensen af Lille Brusen, siden hun var Barn, da hun søgte min Skole, og aldrig fundet Anledning til at drage hendes Ord i Tvivl, saa jeg absolut maa tro, at Hr. Folketingsmand Andersen ubetinget kan stole paa, at hendes Fremstilling af Sagen er i nøje Overensstemmelse med Sandheden.“

I Gaar har jeg skrevet til Holstebro for at faa at vide, hvordan man derovre saa paa den paagældende Kvinde, og derom har jeg faaet følgende Telegram: „Enken i Brusen kender jeg godt; mulig hører hun til Indre Mission, men hun er en saare brav og agtværdig Kone, som ingen, der kender hende, ved andet end godt at sige om. Nærværende til fri Afbenyttelse. Th. Nielsen, Redaktør.“

Jeg mener, at vi have ikke Lov til her i denne Sal at kaste saadanne Beskyldninger ud mod nogen, som ikke selv kan forsvare sig. I Gaar, da jeg fik Ordet for en kort Bemærkning, fik jeg ikke fuldt udtalt, hvad jeg vilde, og det bevirkede maaske ogsaa, at det ærede Medlem kunde ligesom undskyldte sig med, at han maatte tage denne Sag op, da de stedlige Rigsdagsmænd ikke havde udrettet noget. Men da havde jeg lige faaet fat i Forhørene og vilde have citeret noget af, hvad hans ærede Meningsfælle, Redaktøren af „Holstebro Socialdemokrat“, har skrevet. Han har været udmærket til at støve omkring ligesom det ærede Medlem og har i denne Kreds draget mange Ting frem fra Fortiden. Vi have ikke vidst, at der i denne Egn var saa mange daarlige Forhold og Personer, som der nu skal være. Men det gode er dog, at vi tro eller vide, at en stor Del af dem er greben ud af Luften eller overdrevne i stor Stil. Og naar nu, det ærede Medlems Meningsfælle har givet Attest for, at Forholdene ikke ere saa slemme, som det er blevet sagt, skulde man mene, vi ikke havde saa stor Grund til at frygte, siden Tilstandene da vare sete efter i Sømmene.

Han skriver: „Sammen med en Parti-fælle toge vi i Gaar ud til Børnehjemmet for at tale med Fru Bransholm, forinden vi omtalte Sagen offentlig. Det var netop Middag, da vi ankom, og alle Børnene samt Plejemoderen sade bænkedede om Middagsbordet, og Tallerkenerne bleve netop fyldte for anden Gang.“

Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer have lagt Mærke til, at det ærede Medlem i Gaar slog fast, at Børnene ikke kunde faa mere end een Gang af Formaden. Det lader til, at hans Meningsfælle mener, at Tallerkenerne bleve fyldte anden Gang.

„Vi præsenterede os, forklarede Aarsagen til vort Komme og anmodede om Tilladelse til at bese Hjemmet. Fru Bransholm var særdeles forekommende, og under hendes Ledsagelse gennemgik vi hele Huset og alt udenfor, og vi fik Indtrykket af Renlighed og Orden overalt, hvor vi vendte Blikket hen. Vi rettede derefter forskellige Spørgsmaal, som Fru Bransholm besvarede omtrent saaledes.“

Og han slutter saa med: „Det faldt ikke ud til Fru Bransholms Forklejnelse, om vi end ikke dele hendes Opfattelse af Pryglens Mission i Opdragelsens Tjeneste.“

Jeg mener, at vi efter dette egentlig havde god Grund til at tro, at der ikke